

Marita G. Schmitz

Privlačnost "mračnog" blizanca

Moja bajka o blizanačkom plamenu
- istinita priča -

Privlačnost "mračnog" blizanca

Bilo je to... ubrzo nakon mog 19. rođendana - nakon raskida s mojim prvim dečkom (veza koja je trajala oko dvije godine i s kojim sam zapravo planirala da se uselim) - kada sam se iselila iz roditeljskog doma i preselila u svoj prvi vlastiti stan. Željela sam biti nezavisna i živjeti blizu svog radnog mjesta. Iznad svega, jednostavno nisam vidjela smisao u plaćanju roditeljima smještaja i hrane - nešto što se od mene očekivalo da počnem odmah raditi.

Nekoliko sedmica prije nego što sam se iselila, čula sam od prijatelja za nešto što se zove "telefonski susret" u našem gradu - neka vrsta sistema konferencijskih poziva gdje mnogi ljudi mogu razgovarati jedni s drugima istovremeno. Jednostavno sam morala probati.

Bilo je zabavno - svi su pričali preko svih ostalih. Prvo sam, međutim, morala smisliti nadimak ili korisničko ime, jer niko nije želio koristiti svoje pravo ime. Većina ljudi je odabrala imena životinja ili filmskih likova.

Bilo je zaista super, i razgovarali smo o tome da se nekad okupimo kao grupa.

Postojalo je nekoliko telefonskih brojeva koje se moglo birati - i zaista, počele su se formirati različite klike, što je na kraju dovelo do toga da su se ljudi dogovarali za lični sastanak. Dogovorili smo se za mjesto sastanka koje je odgovaralo većini nas, a zatim smo se tamo okupili. Na prvom sastanku bilo nas je samo nekoliko - možda 10 do 15 ljudi različitih godina.

Prije nego što sam krenuo na taj prvi sastanak, primijetio sam vrlo ugodan glas koji je dozivao moje ime. Čim smo se zaista sreli, odmah se stvorio osjećaj bliskosti - svi smo se odlično slagali. Bilo je to zabavno okupljanje. Sada, uz imena i mnoge glasove, konačno smo mogli spojiti lica ljudi. Naravno, bilo je nekoliko pojedinaca koje smo zamišljali da izgledaju potpuno drugačije. Bilo je vrlo zabavno i svi smo se odlično proveli.

Nakon toga smo se počeli češće sastajati - ponekad da idemo na klizanje, drugi put samo da popijemo piće i porazgovaramo - obično na našem uobičajenom mjestu (bistro ili kafić).

I tu je bio - iznova i iznova - taj jedan određeni glas, koji je sada stalno dozivao moje ime; Tek sam sada, naravno, tačno znala kome pripada. I pristala sam, dozivajući njegovo ime zauzvrat.

Osjećali smo snažnu obostranu privlačnost. Kao što sam spomenula, imala sam samo 19 godina u to vrijeme, dok je on već imao 25. Nisam bila sasvim sigurna kako da ga pročitam. Bili smo, na neki način, samo prijatelji; osim toga, tek sam nedavno raskinula sa svojim prvim dečkom - veza koja je trajala skoro dvije godine. Kao što sam ranije opisala, upravo sam se iselila i bila sam željna da uživam u svom životu - da idem na ples i upoznam nove ljude. Započinjanje još jedne ozbiljne, predane veze odmah bilo je posljednja stvar na pameti. Tretirali smo se jedno prema drugom s velikim oprezom.

Međutim, primijetila sam da je on bio zaista očaran mojom živahnom prirodom i mojom životnom željom. A što se mene tiče, privukla me je avantura svega toga.

Pa, kako je vrijeme prolazilo, povremeno bismo se sastajali kod kuće da bismo zajedno otišli do mjesta sastanka ili bismo se otpratili kući na kraju večeri. Iz nekog razloga, on nikada nije napravio ništa.

Stvari s njim su zapravo bile pomalo čudne. Jednom, kada smo se sreli, stavila sam ruku na njegovo rame... ali nisam dobila ništa zauzvat.

Pa, rekla sam sebi: "Da, mi smo samo prijatelji i sve je u redu."

Ali kasnije, u meni su počeli izranjati osjećaji - misli poput: možda nisam dovoljno dobar ili nemam tako dobar posao kao on. Osjećao sam se vrlo dječjački i "prijateljski". Možda nisam bio njegov tip žene - ili nisam bio dovoljno damski.

U to vrijeme nisam mnogo razmišljao o tome zašto smo se osjećali tako poznato jedno drugom. Pa ipak, čuti njegov glas na telefonu uvijek se osjećalo magično - zaista, pozitivno magnetski.

Prisustvovao bih sastancima tu i tamo - gdje god bih se u tom trenutku osjećao privučeno ili bilo kojim aktivnostima koje su mi se sviđale.

U međuvremenu, tamo sam stekao i prijateljicu. Vikendom bismo ona i ja često išli na ples - ponekad u plesnu dvoranu, ponekad u diskoteku. Povremeno bi i on tamo otišao.

Sastanci su postajali sve rjeđi i dalji, a počeo sam provoditi više vremena sa svojom prijateljicom. Ponekad bismo vikendom čak išli u posjetu njenim roditeljima ili mojim i išli plesati u lokalnu diskoteku u tom kraju.

Sastanci su se nastavili još neko vrijeme, a mi bismo se i dalje povremeno sretali.

Neko mu je rekao da imam novog dečka - i od tada smo se sretali samo pukom slučajnošću.

Nikada nije bilo prilike za lični, privatni razgovor s njim; uvijek je bilo drugih ljudi u blizini.

Onda sam počela ići na drugo mjesto za sastanke povezano s drugim brojem telefona. I zaista, tamo sam naletjela na *njeg*. Kad sam ga vidjela, jedine riječi koje su mi pale na pamet bile su: "Oh, *ti* opet!" Da, zapravo sam se osjećala pomalo ljutito jer me je u suštini ignorirao. Naravno, nisam imala pojma da misli da imam novog dečka. U tom trenutku, bio je duboko zadubljen u intiman razgovor s drugom mladom ženom.

Pa - pretpostavljam da sam ipak *bila* malo ljubomorna.

Međutim, tek sam nedavno saznala da je to primijetio - tokom našeg posljednjeg kontakta.

On i ja - rijetko smo se više sretali; Prošlo je dosta vremena - najmanje dvije ili tri godine - kada smo se slučajno sreli dok smo kupovali tokom pauze za ručak.

Bilo je čudno - zapravo smo samo neobavezno razgovarali o tome gdje svako od nas sada radi i živi.

Mislim, ipak, da sam malo zamuckivala. Ne znam. Nekako sam bila apsolutno oduševljena

što ga ponovo vidim. Pošto smo imali samo kratku pauzu za ručak i oboje smo išli u kupovinu, rastali smo se prilično brzo - bez razmjene brojeva telefona. Do tada je on živio u drugom dijelu grada, a ja sam se već preselila na selo da živim sa novim dečkom. U tom trenutku sam samo radila u gradu.

Nekako, taj susret mi nije davao mira. Zatekla sam se kako se zadržavam na njemu u mislima, iznova i iznova. Stalno sam vidjela njegovo lice pred očima - kako mi se smiješi. Nekako me nije puštalo - osjećalo se gotovo magnetski. Šta je to bilo?

Pretpostavljam da je prošlo otprilike godinu dana kada sam odlučila da ga zaista želim ponovo vidjeti - iako sam još uvijek bila u toj drugoj vezi.

Ali ideja da ga ponovo vidim imala je određenu privlačnost za mene. Željela sam vidjeti da li tu zaista postoji nešto više. Bila sam znatiželjna, a njegovo nasmijano lice se stalno pojavljivalo pred mojim očima. Način na koji se ozario kad me ponovo vidio... Hmm, osjetila sam hitnu potrebu da saznam da li zaista postoji nešto između nas - da li postoji nešto *više* od samog prijateljstva.

Jedini problem je bio: kako sam to trebala izvesti? Teško sam mogla reći svom sadašnjem dečku: "Samo izlazim nakratko da vidim starog prijatelja iz prošlosti..."

Ali sam ipak iskoristila priliku; jednog vikenda - kada moj dečko nije bio kod kuće - odvezla sam se da ga vidim (45 minuta vožnje).

Ušla sam u njegov stan, a on me je proveo kroz njega. "Lijep stan", rekla sam. A onda - jednostavno sam *morala* znati - kako će reagovati?

Nagnula sam se i poljubila ga na usne. Ali u njegovim očima nisam vidjela ništa osim straha. Pitao me je želim li ostati, ali jednostavno nisam mogla shvatiti strah u njegovim očima; Istovremeno, bojala sam se - bojala sam se da su me možda već otkrili kod kuće, da me ljudi možda već ne poznaju i da ću upasti u nevolje ako duže ostanem odsutna. Štaviše, ponovo se pojavio taj stari osjećaj: pitanje da li je moguće da je iskren, da li sam uopšte dovoljno dobra za njega - dovoljno ženstvena, dovoljno privlačna. Isti osjećaj je navirao u meni kao i tada.

Zato sam se brzo oprostila. Vratila sam se u auto i odvezla kući.

Rekla sam sebi: "Ne, pretpostavljam da na kraju krajeva, tu zapravo nema ništa više - i to je to."

Kasnije - nakon nekoliko dana ili sedmica; ne mogu se tačno sjetiti danas - napisala sam mu još jedno pismo. Prvo sam napisala svoju povratnu adresu - a zatim sam je ponovo prekrižila. Poslala sam ga poštom. I to je bilo to.

Otprilike dvije godine kasnije, udala sam se za svog tadašnjeg dečka - ali nisam baš uspjela izbaciti *ga* iz glave. Iznova i iznova sam se pitala i sanjarila: *Šta bi se dogodilo da sam ostala?* Pa - pretpostavljam da nikada neću saznati, pomislila sam.

Kako se ispostavilo, bila sam s tim dečkom (uključujući i naš brak) samo sedam godina. Onda me je prevario. Odselila sam se. Razveli smo se.

Onda sam pokušala ponovo pronaći *ga* - čovjeka s lijepim glasom na telefonu. Ali nisam imala njegov trenutni broj telefona - a on više nije ni živio na toj adresi. Međutim, uspio sam pronaći broj telefona njegovih roditelja u imeniku.

Okljiveo sam trenutak, a onda sam to učinio. Nazvao sam kući njegovih roditelja.

Njegova majka se javila na telefon. Pitao sam za njega i da li mi može dati njegov broj telefona. Ali ona je rekla: "Trenutno se viđa s vrlo ljubomornom djevojkom." Rekla mi je da bi bilo bolje da ga ne pokušavam kontaktirati. Upravo iz tog razloga, odbila je da mi da njegov broj.

Ne sjećam se tačno danas, ali mislim da sam joj ostavio svoj broj telefona, moleći je da mu ga proslijedi kako bi me mogao kontaktirati.

Pa, kakva šteta. Volio bih razgovarati s njim o prošlosti i o tome kako stalno mislim na njega. Jednostavno sam želio znati kako je - i da li se osjećao isto što i ja.

Nažalost, međutim, moja potraga za njim pokazala se bezuspješnom.

Internet!?! - Da, da je samo nešto takvo postojalo tada, možda bih ga pronašao.

Nažalost, nikada ga nisam slučajno sreo, niti sam znao gdje sada radi - jer kompanija u kojoj je tada radio više nije postojala.

Dakle, pretpostavljam da je to to! "Pa, onda neka bude sretan", rekla sam sebi.

Onda, otprilike dvije godine kasnije, upoznala sam novog dečka. Uselili smo se zajedno nakon